

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: D.J., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. srpna 2013 č.j. DSH/11733/13

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 22.5.2013 č.j. MMP/107625/13, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2.000,-Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno teprve při osobním nahlédnutí do spisu dne 13.11.2013, tedy po uplynutí prekluzivní lhůty. Žalobce dále namítal, že nebyly splněny zákonné podmínky k ustanovení opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, když smyslem tohoto ustanovení je zajistit doručování osobám,

kteřé by doručování záměrně znemožňovaly, avšak v dané věci zmocněnec uvedl elektronickou adresu k doručování, jak vyplývá z protokolu o jednání ze dne 7.2.2013, na niž žalovaný písemnosti nezasílal. Žalovaný podle žalobce porušil ust. § 19 odst. 3, 4 a 8 **správního řádu**, když se nepokusil provést pokus o doručení na uvedenou e-mailovou adresu, přestože zmocněnec žalobce ve správním řízení disponuje uznávaným elektronickým podpisem vydaným certifikační autoritou PostSignum, prostřednictvím Česká pošta s.p. Tímto postupem byl žalobci ustanoven opatrovník nezákonným způsobem, proto doručení opatrovníkovi nelze považovat za řádné, v důsledku čehož odpovědnost za přestupek již zanikla. Žalobce dále nesouhlasil s argumentací, že musí být zajištěn písemný doklad stvrzující doručení písemnosti, když podle žalobce nebylo postupem správního orgánu respektováno ust. § 19 odst. 8 **správního řádu**. Z tohoto ust. podle žalobce jednoznačně vyplývá, že žalovanému by vzniklo právo ustanovit zmocněnci žalobce opatrovníka teprve tehdy, pokud by se mu pokusil doručit písemnost na elektronickou adresu, ten by její přijetí nepotvrdil, následně by se pokusil o doručení na adresu k doručování hlášenou v centrálním registru osob, a pokud by se ani tento pokus o doručení nezdařil, pokusil by se žalovaný doručit na adresu trvalého bydliště, a teprve pokud by se na adresu trvalého bydliště nepodařilo písemnost doručit, vzniklo by žalovanému právo ustanovit žalobci opatrovníka. Žalovaný podle žalobce pochybil, když neprovedl jiné pokusy o doručení před vydáním usnesení o ustanovení opatrovníka, zejména pokus o doručení na doručovací adresu zmocněnce. Žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu **II. US 1090/07**, podle něhož *„ustanovení opatrovníka účastníku řízení, jehož pobyt není znám, musí vždy předcházet šetření o tom, zda jsou dány předpoklady pro tento postup v řízení. Má být učiněn dotaz např. na poštovní doručovatelku, zda se stěžovatelka v místě bydliště trvale zdržuje, popř. na toho, kdo v domě bydlí.“* Žalovaný podle žalobce pochybil, když vyhodnotil, že zmocněnci žalobce ve správním řízení doručovat nelze, neboť se ani nepokusil tomuto doručovat na jím určenou adresu k doručování a opatrovníka tak ustanovil nezákonně. I pokud by se žalovanému na e-mail doručit nepodařilo, nebo by zmocněnec neuvedl e-mailovou adresu k doručování, bylo by povinností žalovaného doručovat zmocněnci na adresu k doručování uvedenou v CRO. Podle žalobce základní funkcí opatrovníka je hájit zájmy opatrovance, nikoli např. zjednodušení vedení správního řízení pro žalovaného. Žalobce poukázal i na nálezy Ústavního soudu ze dne 9.5.2006 sp. zn. **IV. US 811/05**, podle něhož *„funkce opatrovníka nebyla stanovena, aby usnadňovala činnost soudu tím, že má kam odesílat písemnosti. Byla vytvořena proto, aby opatrovník do důsledku hájil zájmy nepřítomného.“* Podle žalobce ustanovení opatrovníkem samotného žalobce by bylo nezákonné, i kdyby byly dány předpoklady k ustanovení opatrovníka, neboť jen stěží bude své zájmy efektivně hájit ten, kdo si k jejich obhajobě musel sehnat pomoc jiného.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že napadené rozhodnutí doručoval panu P.K. na adresu k doručování uvedenou v CRO, kterou byla v této fázi řízení ... Písemnost se žalovanému vrátila s tím, že je jmenovaný na uvedené adrese neznámý. Žalovaný rovněž učinil pokus o doručení prostřednictvím správního orgánu I. stupně, avšak neúspěšně. Pan P.K. má v CRO trvalou adresu..., když se jedná o ohlašovnu pobytu – Úřad městské části Praha 6. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že pan P.K. je osoba, které se prokazatelně nedaří doručovat, a že byly splněny podmínky pro ustanovení opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. d) **správního řádu**. Přitom za vhodnou osobu opatrovníka bylo možno považovat žalobce, neboť je účastníkem řízení, který si pana P.K.

zvolil jako svého zmocněnce. Napadené rozhodnutí bylo doručeno přímo žalobci spolu s usnesením o ustanovení opatrovníka dne 21.10.2013, tedy 17 dní před uplynutím prekluzivní lhůty. Dále žalovaný poukázal na to, že dne 7.2.2013 uvedl zmocněnec adresu pro doručování ... Správní orgán I. stupně se pokusil na uvedenou adresu duplicitně dne 12.3.2013 zaslat předvolání k jednání (současně na adresu ..., uvedenou v CRO jako adresu k doručování), avšak zmocněnec žalobce následující den po odeslání elektronické zprávy převzetí písemnosti nepotvrdil. Reagoval až 14.3.2013 omluvou z jednání. Žalovaný dále uvedl, že žalobce byl ustanoven toliko k doručení napadeného rozhodnutí, proti čemuž nelze uplatnit řádný opravný prostředek. Tedy výkon efektivního zastoupení žalobce zmocněnce zde nemohl nastat. Byla podána správní žaloba, tedy lze konstatovat, že žalobce nebyl ze strany žalovaného krácen na svých právech, zejména na právu být zastoupen a zvolit si obhájce dle svého výběru. Žalovaný měl rovněž za to, že účastník řízení nemá vůči správnímu orgánu nárok na to, aby mu správní orgán vždy doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, pokud o to požádá, a to vzhledem k podmínkám ust. § 19 odst. 3, kdy je zapotřebí, aby tento způsob doručování mohl přispět k urychlení řízení a aby ho nevylučovala povaha věci. Dojde-li správní orgán k závěru, že požadavek účastníka k urychlení řízení přispět nemůže, bude mu doručovat standardním způsobem, tzn. na adresu trvalého pobytu. Žalovaný poukázal na ust. § 19 odst. 6 správního řádu s tím, že u elektronické zásilky prostřednictvím e-mailu je důkazní pozice správního orgánu velmi slabá, neboť při nedostatku součinnosti adresáta nemá žádné prostředky k prokázání, že zásilku skutečně doručil. Vzhledem k tomu, že zmocněnec žalobce nepotvrdil uznávaným elektronickým podpisem převzetí písemnosti správního orgánu I. stupně, ani ke svým zprávám uznávaný elektronický podpis nikdy nepřipojil, dospěl žalovaný k závěru, že nelze mít postavené na jisto, že by se napadené rozhodnutí dostalo do dispozice pouze zmocněnci žalobce. Pokud by žalovaný doručoval na elektronickou adresu, o níž jsou pochybnosti, zda její adresát vlastní platný kvalifikovaný certifikát, mohl by se dostat do kolize s ust. § 13 zákona č. 101/2000 Sb., podle něhož jsou správce a zpracovatel povinni přijmout opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, jakož i k jinému zneužití osobních údajů. Žalovaný má proto za to, že doručování písemností určených do vlastních rukou na elektronickou adresu, u níž jsou pochybnosti, zda adresát vlastní platný kvalifikovaný certifikát, je nepřijatelné, neboť s sebou nese značné riziko ve vztahu k ochraně osobních údajů. Toto je obzvláště citelné v případě rozhodnutí, zda je někdo uznán vinným z určitého přestupku. Správní orgán tak v případě, že není doručení písemnosti potvrzeno uznávaným elektronickým podpisem, nemůže písemně doložit, komu byly vlastně osobní údaje předány. Podle žalovaného teprve v žalobě se uvádí, že P.K. je držitelem uznávaného elektronického podpisu, avšak v řízení před správním orgánem toto netvrdil, ani nedoložil. Při své komunikaci se správními orgány elektronického podpisu nevyužíval. Správní orgán I. stupně zmocněnci žalobce na adrese ... doručoval písemnost, ovšem zmocněnec nepotvrdil převzetí písemnosti. Ani omluvy nebyly doplněny uznávaným elektronickým podpisem. Z toho podle žalovaného vyplývá, že doručování na předmětnou elektronickou adresu nemohlo přispět k urychlení řízení. Doručování tímto způsobem rovněž vylučovala povaha věci předmětné písemnosti, neboť se jednalo o rozhodnutí, které vyžaduje písemné prokázání doručení s ohledem na následný běh lhůt. Žalovaný dále poukázal na to, že je mu zmocněnec žalobce znám z vlastní úřední činnosti, s tím, že tento zmocněnec používá výhradně záměrnou procesní obstrukci při zastupování účastníků řízení, čímž sleduje dosažení prekluze. Žalovaný podal podnět České advokátní komoře vzhledem ke skutečnosti, že tato

osoba nemá zákonné oprávnění k zastupování za úplatu a provádí tuto činnost v rozporu se zákonem o advokacii č. 85/1996 Sb. V případě P.K. podle žalovaného nelze doručovat na adresu k doručování uvedenou v evidenci obyvatel na ostrově Tenerife (dříve Panama), neboť na této adrese je adresát neznámý, na adrese trvalého pobytu (ohlašovna) zmocněnec písemnosti nepřebírá a na e-mail nelze doručovat, neboť nelze spolehlivě prokázat doručení. Tomuto zmocněnci lze podle žalovaného doručit toliko při osobní účasti u správního orgánu, což rovněž P.K. máří.

V **replíce** žalobce tvrdil, že žaloba byla podána jen proto, že do spisového materiálu následně nahlédl zmocněnec žalobce. Podle žalobce nelze v žádném případě dovozovat, že nepotvrdil-li zástupce žalobce přijetí zprávy jednou v průběhu řízení, tak nemůže v žádném případě zaslání jakékoli další písemnosti elektronickou cestou přispět k urychlení řízení, nadto za situace, kdy tato byla odeslána v rozporu s právními předpisy, když nebyla odeslána z elektronické adresy elektronické podatelny úřadu, a lze se tedy domnívat, že nebyla ani doručena (s ohledem na nastavení antispamových filtrů, nadto v období, kdy se žalobce potýkal s technickými problémy s odesíláním zpráv opatřených elektronickým podpisem). Podle žalobce z logiky věci doručení na elektronickou adresu mohlo přispět k urychlení řízení. Žalovaný podle žalobce nemůže prokázat, že v tomto konkrétním případě by nepřispělo k urychlení řízení. Žalobce měl za to, že žalovaný vykládá ust. **§ 19 odst. 3 správního řádu** nesprávně, neboť podle tohoto ust. *správní orgán doručuje na elektronickou adresu, zejména může-li tento postup přispět k urychlení řízení*, nikoli jen a pouze tehdy. Podle žalobce se do dispozice třetí osoby může dostat také zásilka doručovaná doporučeně, která je po uplynutí úložní lhůty vhozena do domovní schránky.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 7.11.2012, podle něhož žalobce v tento den ve 21:11 hodin jako řidič Škody Octavia ... na Slovanské třídě v Plzni překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 16 km/h. Do oznámení se žalobce nevyjádřil, ani je nepodepsal. Podle úředního záznamu ze dne 8.11.2012 byla výsledná rychlost po zohlednění odchylky 63 km/h. Rychlost vozidla byla změřena radarovým měřičem rychlosti AD9C umístěným ve služebním vozidle Škoda Octavia. Změřené vozidlo bylo po celou dobu na dohled až do samotného zastavení. Dále je součástí správního spisu záznam o přestupku pořízený radarem spolu s fotografií změřeného vozidla včetně registrační značky a ověřovací list radaru ze dne 13.6.2012. Příkazem ze dne 3.12.2012 byl žalobce uznán vinným z přestupku, proti čemuž podal odpor. Podle plné moci ze dne 6.2.2013 žalobce zmocnil k zastupování v řízení pana P.K., přechodně bytem dle adresy uvedené v CRO – Tento zmocněnec se zúčastnil jednání dne 7.2.2013, kde v úvodu protokolu o ústním jednání je uvedena adresa pro doručování – e-mail ... Dle výpisu z CRO má P.K. ke dni 6.3.2013 ukončený trvalý pobyt a adresou pobytu je ... a doručovací adresou je ... Součástí správního spisu je dále e-mail oprávněné osoby R.S. ..., elektronicky nepodepsaný, ze dne 12.3.2013, obsahující informaci o pokračování v daném přestupkovém řízení. Součástí správního spisu je dále e-mail zmocněnce P.K. ... ze dne 14.3.2013 adresovaný oprávněné osobě, rovněž elektronicky nepodepsaný, v němž je obsažena omluva z nařízeného jednání a sdělení, že ve stejnou chvíli, kdy mu bylo oprávněnou osobou v dané věci zasláno předvolání, došlo zmocněnci předvolání i od MěÚ Tachov na stejný den. Předvolání k jednání na 3.4.2013 obsahuje i zásilka adresovaná zmocněnci na adresu v Panamě podaná 12.3.2013, přičemž zásilka se vrátila správnímu orgánu I. stupně se sdělením o změně adresy pobytu. Dne

3.4.2013 došel oprávněné osobě e-mail zmocněnce žalobce obsahující omluvu z jednání, přičemž toto elektronické podání nebylo elektronicky podepsáno. Bylo však písemně potvrzeno do 5 dnů. Předvolání k jednání na 15.5.2013 zmocněnec žalobce převzal osobně dne 22.4.2013 u správního orgánu I. stupně. K tomuto jednání se zmocněnec žalobce nedostavil, přičemž byli vyslechnuti zakročující policisté B.B. a J.H.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zmocněnci žalobce doručeno do vlastních rukou 22.5.2013, rovněž u správního orgánu I. stupně. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání prostřednictvím e-mailové adresy ... bez elektronického podpisu, přičemž toto podání následně potvrdil písemně. Výzva k doplnění důvodů odvolání spolu s usnesením o stanovení lhůty k doplnění odvolání ze dne 13.6.2013 byla zmocněnci žalobce doručena opět přímo u správního orgánu dne 24.6.2013, když nejprve dne 14.6.2013 byla tato výzva spolu s usnesením odeslána zmocněnci žalobce na adresu ... z e-mailu oprávněné osoby ... obsahující platný elektronický podpis. Přijetí této zprávy nebylo zmocněncem žalobce potvrzeno. Ze spisu vyplývá, že tato zásilka byla zaslána i prostřednictvím pošty na adresu v Panamě, odkud se vrátila se zprávou o změně adresy pobytu. Dne 17.7.2013 převzal u správního orgánu I. stupně zmocněnec žalobce vyznění správního orgánu o postoupení odvolání odvolacímu správnímu orgánu. Dne 1.8.2013 bylo podáno doplnění odvolání s označeným zmocněncem All experts s.r.o., Americká 11, Praha 2, podepsané jak jednatelem All experts s.r.o. J.P. , tak i P.K.

Žalobou **napadeným rozhodnutím** žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí s tím, že žalobce ani přes výzvu neuvedl, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá či v čem spatřuje rozpor s právními předpisy a odvolací orgán neshledal veřejný zájem na přezkoumání správnosti napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně zjistil podle žalovaného stav věci v souladu s § 3 správního řádu. Žalovaný zhodnotil podání společnosti All experts s.r.o. tak, že společnost All experts s.r.o. byla zmocněncem odvolatele, avšak poté, co P.K. při jednání dne 7.2.2013 předložil plnou moc, zároveň bylo zrušeno zmocnění společnosti All experts s.r.o. Od té doby vystupuje jako zmocněnec P.K. V tzv. doplnění odvolání podané společností All experts s.r.o. se uvádí, že společnost doplňuje odvolání, které v zastoupení společnosti All experts s.r.o. podal její substitut P.K., a rovněž mu tímto zrušuje udělení plné moci. Žalovaný k tomu uvedl, že účastník je oprávněn zvolit si zástupce na základě plné moci podle § 33 odst. 1 správního řádu. Zmocnění se prokazuje písemnou plnou mocí. Žalobce plnou mocí ze dne 11.12.2012 zmocnil společnost All experts s.r.o., nicméně plnou mocí ze dne 6.2.2013 udělil žalobce generální plnou moc panu P.K. a zároveň zrušil zmocnění společnosti All experts s.r.o. Nejednalo se tedy o substituční plnou moc. Vzhledem k tomu žalovaný k podání společnosti All experts s.r.o. nepřihlížel, neboť se nejednalo o podání oprávněného subjektu.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo doručováno P.K. neúspěšně prostřednictvím správního orgánu I. stupně. Zásilka obsahující žalobou napadené rozhodnutí byla rovněž zaslána zmocněnci žalobce na adresu pro doručování ... Zásilka se vrátila s tím, že je adresát neznámý. Usnesením žalovaného ze dne 7.10.2013 č.j. DSH/16577/13 byl ustanoven panu P.K. jako opatrovník v daném řízení žalobce. V odůvodnění žalovaný uvedl, že se vyskytla skutečnost, že po vydání rozhodnutí o odvolání se toto nepodařilo zmocněnci žalobce doručit na adresu pro doručování uvedenou v CRO s tím, že písemnosti se vrátily, že je jmenovaný na

uvedené adrese neznámý. Na základě této skutečnosti dospěl žalovaný k závěru, že zmocněnec je osoba, které se prokazatelně nedaří doručovat, neboť je pro správní orgány neznámého pobytu. Pro ustanovení opatrovníka jsou podle žalovaného splněny zákonné podmínky § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu. Za vhodnou osobu opatrovníka lze podle žalovaného považovat žalobce, neboť je účastníkem řízení, který si P.K. jako svého zmocněnce zvolil. Elementárním smyslem zastoupení je, že zmocněnec bude namísto zastoupeného činit v řízení úkony, čímž zastoupenému usnadní a zefektivní postup v řízení, např. poskytnutím pomoci v řízení nebo vyřizováním komunikace se správním orgánem. Ze spisového materiálu podle žalovaného je zřejmé, že pan P.K. byl v řízení aktivní, nicméně doručování písemností se mu na adresu pro doručování nedařilo, písemnosti přebíral osobně u správního orgánu I. stupně. Podle § 33 odst. 4 správního řádu, jestliže se nedaří doručovat písemnosti zmocněnci, postupuje se podle § 32 odst. 2 písm. d) nebo § 32 odst. 3 téhož zákona a účastník se o tomto postupu, jakož i o obsahu písemnosti vyrozumí. Vzhledem k tomu, že žalobce zmocnil P.K., který za něj činil v řízení úkony, je zřejmé podle žalovaného, že je s panem P.K. v kontaktu a že je mu i znám pobyt zmocněnce. Je proto vhodnou osobou k opatrovnictví, neboť sám by měl mít zájem na efektivním výkonu svých práv. Zároveň zde není odůvodněná obava, že nebude řádně hájit zájmy opatrovance. Podle § 32 odst. 4 správního řádu je osoba ustanovená opatrovníkem povinna funkci přijmout, pokud jí v tom nebrání závažné důvody. Žalobou napadené rozhodnutí spolu s usnesením o ustanovení opatrovníka bylo doručeno přímo žalobci prostřednictvím pošty, kdy byla zásilka po uplynutí úložní lhůty vložena do schránky. Žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 21.10.2013. Proti usnesení o ustanovení opatrovníkem podal žalobce odvolání s tím, že opatrovníka nechce a neumí dělat a záležitost má v řešení P.K. Žalobce žádal, aby doručovali jemu. Finální rozhodnutí je důležité pro korektní sepsání žaloby, žalobce žalobu napsat neumí a jeho zmocněnec ji těžko napíše bez finálního rozhodnutí nebo ve zkrácené lhůtě. Žalobce byl přesvědčen, že jeho zmocněnec stanovil správnímu orgánu pro doručování e-mail či datovou schránku, kterou by bylo na místě použít.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle **§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního**, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný s tím souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Podle § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení.

Podle § 19 odst. 4 správního řádu do vlastních rukou adresáta se doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba.

Podle § 19 odst. 6 správního řádu je-li pro řízení třeba, aby bylo doručení doloženo, musí být zajištěn písemný doklad stvrzující, že písemnost byla doručena nebo že poštovní zásilka obsahující písemnost byla dodána, včetně dne, kdy se tak stalo. Nelze-li doručení

prokázat, je nutno doručit opakovaně. Písemného dokladu o doručení nebo dodání však není zapotřebí, je-li z postupu účastníka řízení v řízení zjevné, že mu bylo doručeno.

Podle § 19 odst. 8 správního řádu písemnosti uvedené v odstavci 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat.

Podle § 33 odst. 4 správního řádu jestliže se nedaří doručovat písemnosti zmocněnci, postupuje se podle § 32 odst. 2 písm. d) nebo § 32 odst. 3 a účastník se o tomto postupu, jakož i o obsahu písemnosti vyrozumí.

Námítku prekluze z důvodu nezákonnosti ustanovení opatrovníka kvůli absenci řádného doručení napadeného rozhodnutí zmocněnci žalobce, soud neshledal důvodnou. Podle názoru soudu nelze ust. § 19 odst. 3 správního řádu vykládat tak, že je-li jednou vznesen požadavek na doručování na elektronickou adresu, je správní orgán činit pokus o takové doručení u všech písemnosti až do skončení řízení za jakýchkoliv okolností. Zmíněné ust. je nepochybně nutné je vykládat podle jeho smyslu a účelu i v souvislosti s ust. § 19 odst. 8 správního řádu a rovněž v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2005, č. j. **2 Afs 202/2004 - 43** (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz), *"právní výklad prováděný k tomu specializovanými orgány nemá vést k praktickým důsledkům, jež se zásadně odlišují od běžného vnímání tohoto institutu ve společnosti. Jakkoliv totiž je institut doručování v právním řádu značně významný, operuje i s některými abstraktními termíny (např. tzv. fikce doručení) a má celou řadu konkrétních právních dopadů, nelze zároveň přehlížet fakt, že svojí podstatou se jedná o komunikační prostředek, kdy doručení slouží k seznámení účastníků konkrétního řízení s určitými úkony, provedenými (v daném případě) vrchnostenským orgánem. Jestliže tedy na straně jedné je nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), na straně druhé nelze přijmout formalistický přístup těchto účastníků, dosahující svojí intenzitou až procesních obstrukcí, jehož důsledkem je faktické znemožňování efektivní činnosti orgánů ochrany práva."*

Podle názoru soudu jsou výše cit. úvahy NSS aplikovatelné i na daný případ. Je zřejmé, že se správní orgán prvního stupně opakovaně snažil vyhovět požadavku zmocněnce žalobce na doručování na elektronickou adresu, avšak nikdy se tímto způsobem doručit nepodařilo. A to z důvodu nedostatku součinnosti zmocněnce, která je při takovém

doručování nezbytná. Pokud tedy žalovaný napadené rozhodnutí již nedoručoval na elektronickou adresu, nelze v jeho postupu spatřovat nezákonnost, nýbrž logický závěr, že byla jednoznačně prokázána nemožnost doručování na elektronickou adresu pro nesoučinnost zmocněnce.

Z výše shrnutého obsahu správního spisu je zřejmé, že se správní orgán prvního stupně pokusil o doručování zmocněnci žalobce na označenou elektronickou adresu ... poté, co ji zmocněnec uvedl jako adresu pro doručování v protokole o jednání ze dne 7.2.2013. Podle názoru zdejšího soudu je nerozhodné, že tento pokus o doručení byl učiněn poprvé z elektronicky nepodepsaného e-mailu oprávněné osoby R.S. ... ze dne 12.3.2013, neboť zmocněnci žalobce zpráva evidentně došla, neboť potvrdil přijetí tohoto emailu ve zprávě ze dne 14.3.2013 nepřímo sdělením omluvy z nařízeného jednání na 3.4.2013. Nadto další elektronické zprávy byly již zasílané správním orgánem prvního stupně s elektronickým podpisem. Rozhodující je, že žádná z emailových zpráv, které zasílal zmocněnec žalobce, nebyla podepsána elektronicky uznávaným podpisem, jak stanovuje ust. § 19 odst. 8 správního řádu. Nikdy tudíž nenastaly při tomto způsobu doručování účinky skutečného doručení, od kterého by se mohly počítat procesní lhůty. V žádném případě nemohlo proto doručování na elektronickou adresu přispět k urychlení řízení, jak předpokládá ust. § 19 odst. 3 správního řádu. Naopak, jak vyplývá ze spisu, byl správní orgán nucen volit jiné způsoby doručování, (doručení osobně přímo u správního orgánu), aby vůbec bylo možné správní řízení provést.

Tvrzení žalobce, že jeho zmocněnec v rozhodné době disponoval důvěryhodným elektronickým podpisem, v tomto směru nemůže obstát, když konkrétní písemnosti adresované správnímu orgánu v dané věci zmocněnec nepodepisoval. Soud má za dostatečný doklad o tomto doručování výtisk emailové zprávy o odeslání písemnosti z adresy oprávněných osob. Je zřejmé, že tento způsob doručování jiné písemné potvrzení ani neumožňuje. Rozhodující v takových případech pro řádné doručení je aktivita adresáta, který je povinen následující pracovní den po odeslání emailové zprávy její přijetí potvrdit zprávou, která obsahuje uznávaný elektronický podpis, v souladu s výše cit. **§ 19 odst. 8 správního řádu**. Teprve toto potvrzení plně nahrazuje např. doručenkou při doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

Jak již soud výše uvedl, má za prokázané, že na emailovou adresu zmocněnci žalobce prokazatelně nebylo možné doručovat. Ze spisu vyplývá, že jediný účinný způsob doručování P.K. byl při jeho osobní přítomnosti u správního orgánu prvního stupně. Na základě této zkušenosti požádal žalovaný o doručení napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně, avšak ani tímto způsobem se nepodařilo napadené rozhodnutí zmocněnci doručit. Dále je z výše provedeného shrnutí zřejmé, že žalovaný také učinil neúspěšný pokus o doručení napadeného rozhodnutí zmocněnci na adresu pro doručování uvedenou v CRO - na výše označenou adresu v ... Nelze tak přisvědčit tvrzení žalobce v žalobě, že žalovaný nedoručoval napadené rozhodnutí na adresu pro doručování, v důsledku čehož nebyly splněny podmínky pro ustanovení opatrovníka.

V daném případě má soud stejně jako žalovaný za prokázané, že zmocněnci žalobce se ve správním řízení nedařilo doručovat, proto byly splněny podmínky pro ustanovení

opatrovníka tomuto zmocněnci podle cit. ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu ve spojení s § 33 odst. 4 téhož zákona.

Za vhodnou osobu opatrovníka považoval žalovaný žalobce, který s tímto v žalobě nesouhlasí. K tomuto soud uvádí, že volba vhodné osoby opatrovníka je na správním orgánu v rámci jeho správního uvážení. Soud toto uvážení přezkoumal, zejména řádné zdůvodnění kritérií, které vedly správní orgán k této volbě, v odůvodnění rozhodnutí o ustanovení opatrovníka. Podle žalovaného je žalobce vhodným opatrovníkem proto, že jako účastník má nepochybně na věci zájem, a současně jako zmocnitel je v kontaktu se zmocněncem, kterému se nedaří doručovat. Také se jednalo pouze o ustanovení opatrovníka za účelem doručení konečného správního rozhodnutí, tudíž nebylo ze strany opatrovníka nutné činit v tomto řízení žádné další procesní úkony. Tyto úvahy žalovaného soud považuje za dostatečné, srozumitelné a logické, proto neshledal v postupu správního orgánu překročení mezi správního uvážení.

Soud odkazuje rovněž na rozsudek NSS ze dne 4.5.2011 čj. **1 As 27/2011-81**, podle něhož *"v řízení o přestupcích se uplatní mj. zásada zajištění práva na obhajobu, která vyjadřuje požadavek ochrany zákonných práv a zájmů osoby, proti níž je vedeno přestupkové řízení. Smyslem obhajoby je „poznání všech skutečností důležitých ke zjištění objektivní pravdy o přestupku, okolností svědčících pro i proti osobě obviněné ze spáchání přestupku. Výkon obhajoby tak směřuje k dosažení spravedlivého rozhodnutí, a to má vliv na právní vědomí. Zásada je tedy stanovena nejen v zájmu osoby, proti které se řízení vede, ale též v zájmu společnosti.“ (srov. Kučerová, H. Dopravní přestupky v praxi. Praha: Linde, 2006. s. 192).*

Smyslem zastoupení by pak mělo být, že zmocněnec bude namísto zastoupeného činit v průběhu řízení určité úkony, čímž zastoupenému usnadní a zefektivní postup v řízení, např. poskytnutím právní či jiné pomoci, vyřizováním komunikace se správním orgánem apod.

Současná právní úprava správního řízení možnost vyloučení zmocněnce ze zastupování neupravuje. Řeší pouze situaci, kdy se zmocněnci nedaří doručovat písemnosti, pro niž v § 33 odst. 4 správního řádu zakotví možnost ustanovit takovému zmocněnci opatrovníka.

Žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání, v němž vyrozuměl stěžovatele, že účinky jeho zastoupení neakceptoval a že rozhodnutí doručuje pouze jemu. Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel včasnou správní žalobu, v níž namítal procesní pochybení žalovaného a zásah do jeho ústavně zaručených práv. V průběhu řízení o žalobě ani následně v řízení o kasační stížnosti stěžovatel blíže nekonkretizoval, jakým způsobem měl být zkrácen na svých procesních právech tím, že jeho zástupce nebyl připuštěn.

Stěžovatel tak de facto mohl být zkrácen na svých procesních právech toliko tím, že žalovaný napadené rozhodnutí nedoručoval jeho zmocněnci, ale přímo jemu. Nicméně pokud se stěžovatel řádně seznámil s obsahem rozhodnutí o odvolání a následně podal včasnou správní žalobu, nelze hovořit o tom, že byl zkrácen na svých procesních právech.

Přiměřeně lze i v přestupkovém řízení vycházet ze závěrů vyslovených Ústavním soudem ve vztahu k trestnímu řízení v nálezu sp. zn. III. ÚS 83/96 ze dne 25. 9. 1996 (N 87/6 SbNU 123; 293/1996 Sb.), <http://nalus.usoud.cz>, v němž dovodil, že „[z] odpovědnosti obhajovaného za (včasnou) volbu obhájce však nikterak nevyplývá povinnost obecného soudu přizpůsobovat režim řízení a jeho průběh představám a požadavkům obhájce (...).“ Ústavní soud v předmětném nálezu vzal v úvahu rovněž obecný zájem na řádném a ústavně souladném výkonu spravedlnosti, k němuž přiřadil i právo samotného státu na spravedlivý proces. Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Tyto objektivní lhůty - ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného - váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem i na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce, ale i takové, které - ačkoli takové znaky postrádají - sledují již mimoprocesní cíle."

Cit. rozsudek NSS lze podle názoru zdejšího soudu aplikovat i na projednávaný případ, neboť i v něm je předmětem sporu pouze doručení žalobou napadeného rozhodnutí přímo žalobci (byť prostřednictvím institutu ustanoveného opatrovníka). Také v dané věci následně žalobce podal včasnou správní žalobu, v níž namítal procesní pochybení žalovaného při doručování, ale nekonkretizoval, jakým způsobem měl být zkrácen na svých procesních právech. Na základě toho dospěl soud ke stejnému závěru jako NSS v cit. rozsudku, totiž že pokud se žalobce řádně seznámil s obsahem rozhodnutí o odvolání a následně podal včasnou správní žalobu, nelze hovořit o tom, že byl zkrácen na svých procesních právech takovým způsobem, že by to mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle **§ 60 odst. 1 s.ř.s.**, podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 19. prosince 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková